

Ölüm korkusunu peruklarla yendi

Yakalandığı kanserle, 9 farklı peruklu karakter yaratarak mücadele eden Sophie van der Stap'ın bu süreci konu alan kitabı 'Dokuz Peruklu Kız' Türkçede yayımlanıyor

Özge
Kara
İstanbul

32 yaşındaki Hollandalı yazar Sophie van der Stap, nadir rastlanan ve ölüm riski yüksek bir kanser türü olan rabdomyosarkoma yakalandığında 21 yaşındaydı. Önce öfkelen-di, kabul etmek istemedi, saklandı. Sonra peruklar-

la kendine bir oyun yarattı. Her birine farklı bir isim ve karakter özelliği verdi: Stella, Sue, Daisy, Blondie, Platina, Uma, Pam, Lydia ve Bebe... İsyan etmek istediğinde Sue'yu, daha az görünür olmak istediğinde Lydia'yı tercih etti. Duygusal anlarında ona Daisy eşlik etti. Tüm bu ruh hallerini, günlüklerinde anlattı. İşte bu günlüklerden derlenen ve dünyada 25 dile çevrilen 'Dokuz Peruklu Kız' şimdi de Pegasus Yayınları etiketi ve Fazilet Mısıkoğlu çevirisiyle Türkçeye kazandırıldı. Artık tamamen iyileşmiş olan Stap'ın kitabı 2013 yılında Marc Rothemund tarafından beyazperdeye de uyarlandı. Kitap Türkiye'de 7 Ağustos günü raflardaki yerini alacak. Hikayesiyle pek çok insana ilham kaynağı olmuş yazarla zorlu geçen mücadelesini ve kitaba da adını veren peruklarını konuştuk.

■ **Çok dürüst bir hikâye 'Dokuz Peruklu Kız'. Kendinize karşı nasıl bu kadar dürüst olabildiniz?**

Ölüme o kadar yakın olunca, istemsiz olarak gelişen bir şey bu. Kendinize anlamsız sorular sormak için çok da vaktiniz yok. "Benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?" diyerek hareket etmiyorsunuz ve bu size büyük bir özgürlük tanıyor. Günlüklerimden derlenmiş olmasın da bunda büyük bir etkisi var tabii. "Yanlış bir şey mi söyledim?" endişesi genelde ikinci planda oluyor.

■ **Kitapta 21 yaşında kanserle ta-**

nışmış olmanın size bir anda dünyadan nefret etme izni verdiğini söylüyorsunuz. Fakat ilerleyen sayfalarda nefret etmek yerine ona tutunmayı tercih ettiğinizi görüyoruz. Bu değişim nasıl oldu?

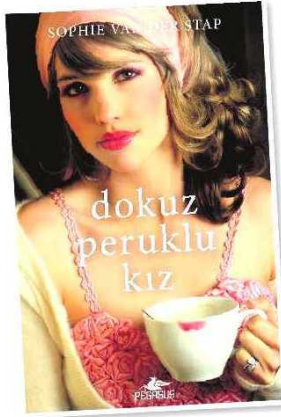
Yaşayacak çok şeyim vardı; daha bir sürü hayallerim, anılarım olacaktı. Kanserle savaş çok ironik bir cephe. Bir taraftan çok fazla zamanınız olmadığını biliyorsunuz; bir taraftan da hastanede-siniz ve her zamankinden çok daha fazla boş zamanınız var. Kanserle savaşırken hayata tutunmak cesaretle değil de bu boş zamanları ne kadar verimli değerlendirdiğinizle ilgili bence.

■ **Peruklarınız bir tutam saçtan çok daha fazlasını ifade ediyordu sizin için değil mi?**

Başlarda hasta olduğumu saklamak için bir araç olarak kullanıyordum. Fakat zamanla onlar sayesinde özgürleştim. Bir şekilde günlük hayatıma devam etsem de kanser hep benim içimdeydi. Ölüm korkusu hep vardı. İşte bu korkuyu peruklarım hafifletti.

■ **Nasıl doğdu bu farklı karakterler?**

Kendi kimliğimi ararken keşfettiğim özelliklerim sayesinde çıktılar ortaya. Eğer kanserle o yaşta değil de ilerleyen yıllarda tanışsaydım, peruklarla farklı karakterler yaratma çabam olmazdı. Onlarla bir oyun oynadım. Uma sayesinde kendimi daha olgun ve seksi hissediyordum mesela. Aynada ona baktığımda bir gün onun gibi olabileceğimi söylüyordu bana. Sue sayesinde dediğim dedik bir karakter olabiliyordum. Buna rağmen dokuz peruğun dokuz bambaşka karakteri temsil ettiğini söylemek çok da doğru olmaz aslında. Sonuçta hepsi de benden besleniyordu.

FOTOĞRAF: AHSEN EŞER

Hayatı olduğu gibi kabul ediyorum

■ **Kitapta kanserin içinizdeki budisti ortaya çıkardığını söylüyorsunuz. Bunun hayatınıza nasıl bir etkisi oldu?**

Her şeyden önce beni çok sakin bir insan yaptı. İstediklerim şeyler yolunda gitmiyorsa, gitmiyordu. Planlar yapmaktan hoşlanmıyordum. Hayatı olduğu gibi kabul ediyordum.

■ **Bir bölümde buna**

değiniyorsunuz aslında. Gelecek üzerine konuşan insanlardan hoşlanmadığınızı söylüyorsunuz.

Hayatı akışına bırakmak gerekiyor biraz. O zaman bir geleceğim olmayacağı korkusuyla yanımda bu konuda konuşulmasından hoşlanmıyordum. Şimdi o korku yok belki; ama yine de hayata dair daha temkinliyim.